3 Μαρτίου 2022

Τὸ νόημα τῆς ζωῆς (Μωϋσῆς Μοναχὸς, Ἁγιορείτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Μερικοὶ λένε πὼς ἡ ζωή μας εἶναι ἀρκετὰ σύντομη. Νομίζουμε, ὅμως, πὼς ἀπὸ μόνοι μας συντομεύουμε τὸ χρόνο τῆς ζωῆς μας ἀπὸ τὴν κατάχρηση, τὴν παράχρηση καὶ τὴν ἠθοφθορία.

Ἂν τὴ ζωὴ τὴ χρησιμοποιήσουμε μὲ σεβασμό, περίσκεψη καὶ φειδὼ, εἶναι σίγουρα ἀρκετὰ μεγάλη.

Ὁ ἄνθρωπος, γενικὰ, δὲν ἐκτιμᾶ τὸν χρόνο, τὸν ἀφήνει νὰ κυλᾶ ἀνεκμετάλλευτα, τὸν σπαταλὰ εὔκολα, δὲν τὸν ἀξιοποιεῖ, δὲν τὸν χρησιμοποιεῖ χρήσιμα. Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν συχνὰ ὡς ἐπιγείως ἀθάνατοι.

Δὲν ἐξαγοράζουν τὸν καιρό, παρὰ τὸ ὅτι οἱ ἡμέρες εἶναι ἀρκετὰ πονηρές. Ὁ χρόνος μακραίνει, ὅσο ὁ ἄνθρωπος αὐξάνεται πνευματικά, ὅσο πλησιάζει τὸ βάθος καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς.

Μερικοὶ γέρασαν χωρὶς νὰ ζήσουν ὄντας γέροι καὶ νέοι γέρασαν προτοῦ νὰ μεγαλώσουν. Φοβοῦνται τὸν θάνατο, παρότι δὲ γνωρίζουν νὰ ζήσουν. Χάνουν τὴ ζωὴ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους, δίχως νὰ τὴ ζήσουν.

Δὲν ξέρουν, οὔτε τί εἶναι ζωή οὔτε τί εἶναι θάνατος οὔτε ποιὸ εἶναι τὸ οὐσιαστικὸ νόημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸν θάνατο πιὸ πολὺ τὸν φοβοῦνται, ὅσοι ἐλέγχονται ἀπὸ τὴ συνείδησή τους, ὅσοι δὲν βελτίωσαν τὴν πνευματική τους ταυτότητα, ὅσοι παρασύρθηκαν ἀπὸ τὶς ἡδονὲς τοῦ βίου.

Ἡ πνευματικότητα τοῦ ἀνθρώπου ἀντιστέκεται ἰσχυρὰ στὴ φθορὰ καὶ στὴ βλαπτικότητα, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσει ὁ χρόνος. Ἡ γαλήνη στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ σκηνώσει μόνιμα, μόνον κατόπιν σκληροῦ διωγμοῦ τῆς κακίας. Ἡ ἐμπιστοσύνη στὴν θεία πρόνοια θὰ συνδράμει σημαντικὰ σ’ αὐτὴ τὴν ἐπίτευξη.

Ὁ φιλόσοφος Σενέκας λέγει, πὼς «τὸ θέμα, ὅμως, δὲν εἶναι ὅτι ἔχουμε λίγο χρόνο ζωῆς, ἀλλὰ ὅτι σπαταλᾶμε μεγάλο μέρος του».

Ἂν ὁ ἄνθρωπος παρασυρθεῖ στὸ κυνηγητὸ τῆς ἡδονῆς, τῆς πολυτέλειας, τῆς δόξας καὶ τῆς εὐδαιμονίας, δὲν θὰ καταλάβει πῶς πέρασε μία ὁλόκληρη ζωή.

Ἡ ἀκόρεστη φιλοχρηματία, ἡ μέθη, ἡ ὀκνηρία, ἡ φιλοδοξία, ἡ ἀπληστία, ἡ ραδιουργία ταλαιπωροῦν πολὺ τὸν ἐραστή τους. Τὰ πάθη δὲν ἀφήνουν τὸν ἐργάτη τους νὰ δεῖ τὴν ἀλήθεια.

Οἱ ἀπολαύσεις καθηλώνουν τὸν ἄνθρωπο χαμηλὰ καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ ἀνυψωθεῖ ἀπὸ τὰ γήινα. Πολλοὶ θαυμάζουν τοὺς πλούσιους, δὲν γνωρίζουν ὅμως, τί φουρτουνιασμένες θάλασσες κουβαλοῦν μέσα τους.

Πολλοὶ λίγοι θὰ μποροῦσαν ἄνετα νὰ ποῦν, πὼς εἶναι εὐχαριστημένοι μὲ τὸν ἑαυτὸ τους ἀρκετά. Δὲν τοῦ ἔδωσαν τὸν χρόνο ποὺ δίκαια ἤθελε, δὲν τὸν ἄκουσαν προσεκτικά, δὲν τὸν εἶδαν κατάματα, δὲν τὸν ἀνέκριναν αὐστηρά, δὲν τὸν γνώρισαν ποτὲ καλά.

Γιὰ αὐτὸ δὲν ἤσουν ἤρεμος, ἀτάραχος, ἄφοβος καὶ ὑπομονετικός. Λησμονήσαμε γιὰ τὰ καλὰ, ὅτι εἴμαστε θνητοὶ καὶ περαστικοὶ ἀπὸ ἐδῶ.
Ὅσο καὶ ἂν ξεγελᾶ μὲ διάφορους τρόπους ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του, πάντα κατὰ βάθος θὰ ζητᾶ τὴν πραγματικὴ ἀνάπαυση.

Ἕνας σοφὸς ρωμαῖος αὐτοκράτορας χαιρόταν καὶ μόνο στὴ σκέψη, τοῦ πότε θὰ ἀπαλλαγεῖ τοῦ μεγαλείου τοῦ θρόνου του, γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ ἀληθινά.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀσχολεῖται μὲ πολλά, μεριμνᾶ καὶ τυρβάζει, δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρωθεῖ κάπου καὶ νὰ ἀποδώσει, δὲν ἔχει καιρὸ νὰ ζήσει ἐλεύθερα.

Πολὺ συχνὰ οἱ ἄνθρωποι εἶναι κουρασμένοι ἀπὸ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν.

Προσπαθοῦν νὰ ζήσουν ἕνα καλύτερο μέλλον, δίχως νὰ κάνουν ὅμως τίποτε τὸ σημαντικὸ γι’ αὐτό.

Ἡ ζωὴ κυλᾶ καὶ ὁ ἄνθρωπος βυθισμένος στὶς πολλὲς ἀσχολίες του δὲν τὸ παρατηρεῖ. Ἀπορεῖ, πῶς πέρασαν τόσο γρήγορα τόσα χρόνια. Πιὸ σύντομη βρίσκουν τὴ ζωὴ σίγουρα οἱ πολυάσχολοι ἄνθρωποι.

Στὴ ζωὴ δίνουμε ἐξετάσεις. Ἂν νικήσαμε τὰ πάθη μας, ἂν ἀγαπήσαμε τὴν ἀγάπη, ἂν μισήσαμε τὴν κακία, ἂν γνωρίσαμε τὸν ἑαυτό μας, ἂν συναντήσαμε τὸν Θεό. Τότε ἔχουμε βρεῖ τὸν σκοπό, τὸν στόχο, τὸ νόημα τῆς ζωῆς.
Ἔχουμε κερδίσει τὶς ἐξετάσεις.

Αἰσθανόμεθα μύρο αἰωνιότητος. Δὲ φοβόμαστε τὸν θάνατο. Δέ μᾶς κουράζει ἡ ζωή.

Μετανοοῦμε. Ἐλπίζουμε. Χαιρόμαστε.
Πηγή: agiazoni.gr